

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/26/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5617201875
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 02. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Malíková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5617201875.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Malíkovej a členov senátu JUDr. Romana Tichého a Mgr. Miroslava Šeptáka, v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a. s., so sídlom Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: S. Z., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom H. X. B. XXXX/X, F. Z., o zaplatenie 1.902,68 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 5Csp/23/2017-337 zo dňa 04.10.2018, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým vo zvyšnej časti žalobu zamietol a vo výroku o trovách konania **p o t v r d z u j e**.

Vo zvyšku sa rozsudku súdu prvej inštancie nedotýka.

Žalovanému **n e p r i z n á v a** voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.735,22 eur do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Žalobcovi voči žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v pomere 82,40 %.

2. Rozhodnutie súdu sa opiera o ustanovenia § 52 ods. 1 až 4 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. e), § 10 ods. 1, § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 písm. c) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o povolenom prečerpaní, t. j. k 10.03.2014, ako aj o ustanovenie § 2 písm. a/ zákona č. 266/2005 Z. z.

3. V súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami súd podanej žalobe žalobcu čiastočne vyhovel, nakoľko v časti mal preukázanú jej dôvodnosť. Z listinných dôkazov, ktoré sú súčasťou súdneho spisu, mal súd preukázané, že žalobca a žalovaný uzatvorili dňa 04.05.2010 zmluvu o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb, predmetom ktorej bolo zriadenie a vedenie bežného účtu, používanie platobnej karty, poskytovanie služieb elektronického bankovníctva a špecifikácia služby SMS notifikácia. Dňa 10.03.2014 žalobca a žalovaný uzavreli elektronicky, formou zmluvy na diaľku v zmysle zákona č. 266/2005 Z. z., prostredníctvom internet bankingu, zmluvu o povolenom prečerpaní na bežnom účte, v ktorej si dojednali poskytnutie úveru formou povoleného prečerpania vo výške limitu 1.500,- eur. Nakoľko zmluva bola uzavretá medzi dodávateľom a spotrebiteľom, jednalo sa o spotrebiteľskú zmluvu. Žalobca pri uzatváraní zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej a podnikateľskej činnosti, žalovaný pri uzatváraní zmluvy konal ako fyzická osoba, nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, čo vyplýva najmä z označenia žalovaného v zmluve. V zmysle § 2 písm. e) Zákona o spotrebiteľských úveroch sa jednalo o zmluvu

o spotrebiteľskom úvere. Keďže v zmluve nebolo dojednané, dokedy sa úver musí splatiť, považoval súd poskytnutý úver za úver, ktorý sa musí splatiť na požiadanie. Obligatórnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie, sú, v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) a w) citovaného zákona, dojednanie o dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a práve na odstúpenie od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, lehote, počas ktorej možno toto právo uplatniť a ďalších podmienkach jeho vykonania a, v zmysle § 10 ods. 1 písm. b) citovaného zákona, dojednanie o povinnosti spotrebiteľa kedykoľvek zaplatiť takýto úver na žiadosť veriteľa v plnej výške. Zmluva o povolenom prečerpaní, uzavretá medzi stranami sporu, však uvedené náležitosti neobsahovala. V zmluve absentovalo dojednanie o dobe trvania zmluvy. V zmluve absentovalo aj dojednanie o práve odstúpiť od zmluvy, vrátane podmienok výkonu uvedeného práva a dojednanie o povinnosti žalovaného ako spotrebiteľa zaplatiť úver na žiadosť veriteľa. Absenciu uvedených náležitostí zmluvy o úvere zákon sankcionuje bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou poskytnutého úveru. Preto žalobcovi prislúchalo len právo na zaplatenie reálne poskytnutých prostriedkov úveru, t. j. vo výške, v akej žalovaný skutočne čerpal úver nad rámec zostatku na bežnom účte. Zostatok na účte žalovaného ku dňu 29.04.2016 bol 280,62 eur. Žalovaný sa do záporného zostatku na účte dostal dňa 02.05.2016, potom ako z účtu vybral prostriedky prevyšujúce sumu 280,62 eur. Po tomto čerpaní začal čerpať úver vo forme povoleného prečerpania. V čase od 30.04.2016 do zatvorenia účtu ku dňu 23.02.2017 čerpal výbermi z bankomatu, platbami platobnou kartou a úhradami z účtu spolu 2.192,94 eur a na účet vložil, spolu so zostatkom ku dňu 29.04.2016 spolu 457,72 eur. Z uvedeného dôvodu žalobcovi prislúchalo právo na zaplatenie rozdielu medzi vloženými prostriedkami a čerpanými prostriedkami odo dňa 30.04.2016 do zatvorenia účtu v sume 1.735,32 eur, ktoré súd zaviazal žalovaného zaplatiť v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. O trovách konania súd rozhodol v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení. Žalobca mal vo veci úspech v sume 2.192,94 eur, čo je 91,20 %, neúspech v sume 167,46 eur, čo je 8,80 %. Pomer úspechu a neúspechu predstavoval 91,20 % - 8,80 % je rozdiel 82,40 %. Žalobca bol v spore úspešnejší, preto mu vzniklo právo na náhradu trov konania podľa pomeru jeho úspechu vo veci, t. j. 82,40 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

4. Voči citovanému rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalobca, a to v rozsahu zamietnutej časti. Odvolateľ sa s argumentmi súdu prvej inštancie nestotožňuje a považuje rozsudok za nesprávny. Má za to, že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. K názoru súdu, že zmluva o povolenom prečerpaní neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f), w) a § 10 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z., a teda, že úver je bezúročný a bez poplatkov, žalobca uvádza: Poukazuje na rozsudok Súdneho dvora EÚ vec C-42/15 z 09.11.2016 (Home Credit Slovakia, a. s. proti Kláre Bíróovej), v zmysle tohto rozsudku sa čl. 10 ods. 1, 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS v spojení s čl. 3 písm. m) tejto smernice má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky náležitosti uvedené v čl. 10 ods. 2 uvedenej smernice musia byť vyhotovené písomne alebo na inom trvalom nosiči a ďalej sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil na jednej strane, že zmluva o úvere, ktorá patrí do pôsobnosti smernice a ktorá je vypracovaná písomne, musí byť podpísaná zmluvnými stranami a na druhej strane, že táto požiadavka podpisania sa vzťahuje na všetky náležitosti tejto zmluvy uvedené v čl. 10 ods. 2 tejto smernice. Uvedené znamená, že náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch sú povinnou náležitosťou úverovej zmluvy, avšak nemusia byť nevyhnutne v samotnom texte úverovej zmluvy, ale časť z nich môže byť obsiahnutá aj v obchodných podmienkach alebo sadzobníku, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Všeobecné obchodné podmienky, ako aj sadzobník sú súčasťou úverovej zmluvy a klienta zaväzujú aj pokiaľ ich klient nepodpísal. V tejto súvislosti poukazujú na čl. 1 zmluvy o povolenom prečerpaní, podľa ktorého banka zriaďuje klientovi povolené prečerpanie na účte v zmysle podmienok uvedených vo všeobecných obchodných podmienkach, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť tejto zmluvy. V zmysle bodu 8.13 VOP, účinných ku dňu uzatvorenia zmluvy o povolenom prečerpaní, povolené prečerpanie sa poskytuje na dobu neurčitú. Uvedené vyplýva aj z dokumentu Európske informácie o spotrebiteľskom úvere týkajúce sa povolených prečerpaní, ktoré žalovaný v zmysle čl. 6 zmluvy o povolenom prečerpaní prevzal a ktoré žalobca prikladá v prílohe. K možnosti doplniť dokazovanie v odvolacom konaní poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Prešove č. k. 16Co/25/2017-114 zo dňa 20.02.2018. Odstúpenie od zmluvy je upravené v bode 8.13 VOP účinných ku dňu uzatvorenia zmluvy,

z ktorého bodu vyplýva, že klient môže vypovedať poskytnutie povoleného prečerpania najneskôr do prvého čerpania peňažných prostriedkov, ako aj ďalšie podmienky výpovede zo strany klienta alebo banky. Bod 13.3 VOP upravuje právo na odstúpenie od zmluvy na diaľku. Čl. 2 zmluvy o povolenom prečerpaní upravuje povinnosť klienta dodržiavať dohodnutú výšku limitu povoleného prečerpania s tým, že prekročenie limitu povoleného prečerpania bude nepovoleným prečerpaním a bude mať za následok vznik povinnosti platiť popri dohodnutom úroku tiež úrok z omeškania z prekročenej časti limitu povoleného prečerpania a tiež zrušenie limitu, stanovenie okamžitej splatnosti povoleného prečerpania a následne vymáhanie. Podľa VOP bod 8.9 upravuje splácanie. Klient musí banke vrátiť všetky peňažné prostriedky poskytnuté formou povoleného prečerpania na požiadanie v lehote určenej bankou v žiadosti o splatenie povoleného prečerpania, ktorá nesmie byť kratšia ako 7 dní. Za žiadosť o splatenie povoleného prečerpania sa považuje aj zníženie limitu pre povolené prečerpanie na hodnotu 0,- eur. V zmysle vyššie uvedeného nie je teda daný dôvod na to, aby sa úver považoval za bezúročný a bez poplatkov, keďže zmluva obsahuje všetky zákonné náležitosti. K názoru súdu, že žalobca nepreukázal zmluvné dojednanie o povinnosti žalovaného platiť poplatky, žalobca uvádza, že poplatky boli účtované na základe čl. IV ods. 4 zmluvy o účte, v zmysle ktorého je banka za poskytovanie produktov oprávnená zúčtovať si poplatky podľa sadzovníka poplatkov banky. Výška poplatkov je uvedená v sadzovníku poplatkov. Poukazuje na ustanovenie § 31 ods. 2, 4, 5 písm. d) Zákona o platobných službách. Zákon o platobných službách výslovne neustanovuje, že poplatky za poskytovanie platobných služieb musia byť individuálne dojednané. V zmysle uvedeného teda nie je daný dôvod na nepriznanie poplatkov súvisiacich s vedením platobného účtu žalovaného. Ďalej poukazuje na to, že zmluva bola uzatvorená v súlade s ustanoveniami Obchodného zákonníka upravujúcimi zmluvu o bežnom účte. V tejto súvislosti poukazuje na ustanovenie § 710, § 711 ods. 1 Obchodného zákonníka, ako aj § 2 písm. f) Zákona o spotrebiteľských úveroch. Zároveň upozorňuje na znenie VOP bodu 3.4, 3.8, 3.12. Úrok z prekročenej čiastky po dobu nepovoleného prečerpania je teda odplatom, ktorú klient platí banke za čerpanie prostriedkov poskytnutých bankou nad rámec zostatku na účte klienta. Nepovolené prečerpanie je prekročenie v zmysle Zákona o spotrebiteľských úveroch. V danom prípade sa nejedná o špecifickú zmluvnú podmienku alebo princíp zavedený žalobcom, nakoľko úprava sa v podstatnej miere opiera o právnu úpravu, keďže s oprávnením banky požadovať úroky za prečerpanie účtu počíta ako Obchodný zákonník, tak aj Zákon o spotrebiteľských úveroch v ustanovení § 18 ods. 1. Žalobca má za to, že zverejnením vývesiek úrokových sadzieb na webovom sídle žalobcu a v pobočkách je splnená povinnosť v zmysle § 18 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch. Zákon nevyžaduje uvedenie úrokovej sadzby v zmluve o účte, preto je zamietnutie nároku na úrok nedôvodné. V tejto súvislosti poukazuje aj na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 43Co/4/2018-54 zo dňa 27.03.2018. Žiada, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil a vyhovel žalobe žalobcu v plnom rozsahu a zároveň priznal žalobcovi náhradu trov konania, ako aj náhradu trov odvolacieho konania.

5. Žalovaný sa k odvolaniu nevyjadril.

6. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie na základe podaného odvolania v rozsahu a z dôvodov vyplývajúcich z ustanovenia § 379, § 380 CSP a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) postupom v zmysle ustanovenia § 219 ods. 3 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu, čo do výroku, ktorým súd prvej inštancie žalobu vo zvyšku zamietol a vo výroku o trovách konania, potvrdil v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP.

7. Výroku, ktorým súd prvej inštancie žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.735,22 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, ako odvolaním nenapadnutého, sa odvolací súd nedotýka.

8. Odvolací súd považuje rozsudok v napadnutej časti za vecne správny. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci a vec správne právne posúdil. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie, na ktoré poukazuje v zmysle ustanovenia § 387 ods. 2 CSP.

9. Odvolacie námietky žalobcu odvolací súd nepovažuje za dôvodné.

10. Odvolací súd zdôrazňuje, že môže podrobiť rozhodnutie súdu prvej inštancie prieskumu len čo do tých dôvodov, na ktorých je toto rozhodnutie založené. Odvolateľ totiž uvádza aj argumentáciu, ktorá nezodpovedá dôvodom rozsudku súdu prvej inštancie a nebola dôvodom nepriznania nároku.

11. Dôvodom zamietnutia žaloby vo zvyšku bolo uplatnenie fikcie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru v zmysle § 11 ods. 1 písm. c) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom k 10.03.2014 (ku dňu uzatvorenia zmluvy o povolenom prečerpaní) s poukazom na nedostatok náležitostí v zmysle ustanovenia § 10 ods. 1 zákona, a to dojednaní o dobe trvania zmluvy a termíny konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, o práve na odstúpenie od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, lehote, počas ktorej možno toto právo uplatniť a ďalších podmienkach jeho vykonania, dojednanie o povinnosti spotrebiteľa kedykoľvek zaplatiť takýto úver na žiadosť veriteľa v plnej výške.

12. Obrana žalobcu spočíva v argumentácii, že tieto obligatórne náležitosti zmluvy sú obsiahnuté vo všeobecných obchodných podmienkach, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy, poukazujúc na rozsudok Európskeho súdneho dvora C-42/15 z 09.11.2016.

13. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie o nedostatku vyššie uvedených obligatórnych náležitostí zmluvy o povolenom prečerpaní. Žalobca, pokiaľ ide o uplatnený nárok, sa odvoláva na zmluvu o povolenom prečerpaní na účte, ktorú uzatvoril so žalovaným dňa 10.03.2014 (č. I. 88 spisu). Zmluva ako také obligatórne náležitosti, pre ktoré súd považoval úver za bezúročný a bez poplatkov, neobsahuje, to nespochybňuje ani odvolateľ. Má však za to, že tieto náležitosti obsahujú všeobecné obchodné podmienky a zároveň aj sadzobník poplatkov, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy.

14. Výklad a aplikácia zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch musí byť v súlade so zmyslom a účelom tohto zákona. Tým, že zákon nedodrží iba niektorých z obsahových náležitostí zmluvy postihuje bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou, robí z týchto náležitostí náležitosti nevyhnutné, podstatné obsahové náležitosti zmluvy. Pokiaľ zmluva uzavretá medzi účastníkmi niektorú z náležitostí uvedených v § 10 Zákona o spotrebiteľských úveroch neobsahuje, poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 písm. c/ Zákona o spotrebiteľských úveroch). Pri akceptovanom prístupe dodávateľa k spotrebiteľovi text spotrebiteľskej zmluvy, pokiaľ ide o zmluvu formulárovú, individuálne nedojednanú, má byť pre priemerného spotrebiteľa dostatočne určitý, prehľadný a logicky usporiadaný. Zásada profesionality dopadá i na aplikáciu všeobecných obchodných podmienok. Aj v spotrebiteľskej zmluve možno určiť čas jej obsahu odkazom na všeobecné obchodné podmienky. Takáto aplikácia však má svoje obmedzenia.

15. Obchodné podmienky v spotrebiteľských zmluvách (na rozdiel od zmlúv obchodných) majú slúžiť predovšetkým na to, aby nebolo potrebné do každej zmluvy dávať dojednanie technického a vysvetľujúceho charakteru. Naopak, nezodpovedá zásade profesionality a poctivosti, ak sa dávajú do nich dojednanie, ktoré sú pre uzavretie zmluvy podstatné, z hľadiska informovania spotrebiteľa dôležité, resp. ktoré sú pre spotrebiteľa nevýhodné a o ktorých sa predpokladá, že si ich spotrebiteľ nevšimne. Ak takéto podstatné ustanovenia dodávateľ zahrnie do všeobecných obchodných podmienok, nepočína si v právnom vzťahu poctivo a takémuto konaniu nemožno priznať právnu ochranu (nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 3512/11 zo dňa 11.11.2013).

16. Práve pri úvere, ktorý sa musí splatiť na požiadanie, zákon ako podstatné náležitosti zmluvy vymedzuje úpravu práva spotrebiteľa na odstúpenie od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, lehotu, počas ktorej možno toto právo uplatniť, ako aj ďalšie podmienky jeho vykonania, ako aj povinnosť spotrebiteľa kedykoľvek zaplatiť takýto úver na žiadosť veriteľa v plnej výške. Tieto náležitosti sú pre informovanie spotrebiteľa rozhodné, aby mal predstavu o právnom vzťahu, do ktorého vstupuje. Nemožno potom akceptovať dojednanie takýchto podstatných a závažných ustanovení vo všeobecných obchodných podmienkach, kde popri množstve dojednaní, ktoré sa na daný prípad ani vzťahovať nemusia, ich spotrebiteľ ľahko prehľadne a stráca tak prehľad o právach a povinnostiach, ktoré mu z právneho vzťahu vznikajú. Je neprípustné, aby podstatná náležitosť zmluvy bola upravená vo všeobecných obchodných podmienkach. Ak takúto zmluvu dodávateľ pripravil, vyvolal nerovnováhu v postavení spotrebiteľa a na obsah takýchto dojednaní v obchodných podmienkach nemožno prihliadať.

17. Pokiaľ sa žalobca odvoláva na § 18 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch, toto ustanovenie podľa názoru odvolacieho súdu na prejednávajúcu vec aplikovať nemožno.

18. V zmysle ust. § 18 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch, ak ide o zmluvu o otvorení bežného účtu a existuje možnosť, že sa spotrebiteľovi umožní prekročenie, veriteľ je povinný informovať spotrebiteľa pravidelne v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi, o úrokovej sadzbe spotrebiteľského úveru, podmienkach, ktoré upravujú jej uplatňovanie, indexe alebo referenčnej sadzbe, ktorá sa vzťahuje na pôvodnú úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, sankciách, úrokoch z omeškania a poplatkoch za toto prekročenie a podmienkach, za ktorých sa tieto poplatky môžu meniť.

19. Citované ustanovenie by mohlo byť aplikované v prípade, keby medzi účastníkmi nebola uzatvorená zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania. Takáto zmluva však medzi stranami uzatvorená bola.

20. Z vyššie uvedených dôvodov postupoval súd prvej inštancie správne, keď poskytnutý úver formou povoleného prečerpania považoval za bezúročný a bez poplatkov a keď vo výške presahujúcej čerpanú istinu nárok žalobcu zamietol.

21. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok vo veci potvrdil ako vecne správny. Vecnú správnosť vykazuje aj výrok o náhrade trov konania, proti ktorému výroku neboli vznesené žiadne konkrétne odvolacie námietky.

22. Výrok o trovách odvolacieho konania sa opiera o ustanovenie § 396 ods. 1 s poukazom na ustanovenie § 255 ods. 1 CSP, § 262 ods. 1 CSP. Úspešným účastníkom odvolacieho konania bol žalovaný, ktorý však ostal v odvolacom konaní nečinný a nevznikli mu žiadne trovy odvolacieho konania, preto mu odvolací súd ich náhradu nepriznal.

23. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)